T.Z. LAYTON

DE VOETBALSCHOOL

DE FONTEIN

Uit het dagboek van Leo K. Doyle

Voor de lezers

Ik heb nog nooit een dagboek geschreven. Ik heb eigenlijk sowieso nog nooit iets geschreven, behalve dan die saaie opstellen die je op school moet schrijven. Vaak over een familievakantie of een of andere boswandeling met je ouders. Maar dit is anders. Ik heb een verhaal dat ik kwijt moet, omdat het voelt alsof het kriebelt onder mijn huid als ik het niet opschrijf. Mijn vrienden zijn allemaal duizenden kilometers bij me vandaan, in een ander land. Ik wil mijn ervaringen opschrijven om er zeker van te zijn dat ik niets vergeet.

Mocht jij dit dagboek toevallig vinden, waar ik trouwens ook een film van wil laten maken, dan moet ik eerst misschien iets over mezelf vertellen. Ik heet Leo K. Doyle, ik ben twaalf jaar oud en ik ben net klaar met groep acht. Ik hou van voetbal en gamen. Ik ben een beetje lui en ik heb een hagedis als huisdier. Hij heet Messi en ik praat met hem alsof hij een persoon is. O, ik hou ook veel van strips en bananenpannenkoeken en sowieso alle soorten reptielen, maar vooral de gevaarlijke. School is stom, mijn zus is een alien en mijn moeder is twee jaar geleden doodgegaan.

Omdat ik een grote voetbal op de kaft heb getekend, weet ik dat jij ook van voetbal houdt. Anders had je dit

dagboek niet gepakt. Wie je ook bent, hoe je er ook uitziet, waar je ook naar school gaat, uit welk land je ook komt en in welke stad of in welk dorp je ook woont: je zult het met me eens zijn dat het verhaal dat je hier gaat lezen het meest fantastische verhaal ooit over voetbal is.

Voor de duidelijkheid: ik heb het niet over normaal voetbal. Ik heb het over het beste voetbal van de wereld. Je hebt wel eens gehoord van de Eredivisie in Engeland, toch? Arsenal, Chelsea, Man City? Wist je dat al die clubs Academies hebben waar ze jonge spelers trainen? Ze zoeken de meest getalenteerde kandidaten en leiden die op tot, hopelijk, topspelers.

Vind je dat zoiets klinkt als een droom die uitkomt?

Ik ben gewoon een normaal kind, net als jij, maar ik ben úítgenodigd om naar een van die Academies te komen. Ik ging helemaal naar Londen, in Engeland, om te trainen met kinderen van over de hele wereld. Als je me nog een paar bladzijden lang je aandacht geeft, dan vertel ik je er alles over. Het hele verhaal, alle geheimen. Ik heb zelfs een paar beroemdheden ontmoet!

Nu ben je vast al behoorlijk nieuwsgierig, maar ik moet beginnen bij het begin, want dat is hoe je een verhaal moet vertellen. Niet het allereerste begin, want je hoeft niet te weten wanneer ik ben geboren en waar ik naar school ging, dat boeit echt niemand. Ik beloof dat ik begin op het moment dat het spannend wordt.

O, en nog iets: ik ken het einde van dit verhaal zelf ook nog niet. Ja, ik ben uitgenodigd voor het zomerkamp van de Academie, maar ik weet niet of ik goed genoeg zal zijn om in het jeugdteam te komen en of ik daarna nog mag blijven.

Ik weet ook niet of ik als jeugdspeler dan genoeg zou verdienen om ervoor te zorgen dat de bank ons huis niet afpakt. Dat had ik misschien niet moeten zeggen in dit dagboek, maar dat is wel hoe het is.

Hoe dan ook: ik beloof dat ik je vertel hoe dit verhaal afloopt zodra ik het zelf weet. Maar eerst moet ik je even bijpraten.

Het begon allemaal op zo'n voorjaarsochtend die perfect is voor een potje voetbal. De lucht was blauw, er blies een fris windje, er lagen dauwdruppels op het grasveld… Het was zo'n dag waarvan je het gevoel hebt dat hij voor altijd zal duren. Ben je er klaar voor?

Dagboeknotitie #1

Ik ben een doelpuntenmachine

Het potje was bijna voorbij. Mijn team stond met 3-2 achter tegen een van de beste teams in Ohio: de Columbus Tigers. Zij hoorden bij de elite. Ze trainden vier keer per week en verbleven altijd in chique hotels als ze naar andere steden gingen. Ze wilden mij wel bij het team, maar mijn vader kon het lidmaatschap niet betalen en hij kon ook niet genoeg vrij krijgen om me naar alle trainingen te brengen. Het maakte me niets uit, want de spelers van Columbus waren toch maar stomme rijkelui.

'Nog één minuut! Kom op!'

Dat was onze coach. Hij was een goede gast, hij wist alleen niet zoveel van voetbal. Hij hield van basketbal en was ons alleen gaan trainen omdat zijn eigen kind in ons team zat. We moesten van hem ook altijd dingen doen die eigenlijk bij basketbal horen, zoals in zones spelen of 'druk uitoefenen op het hele veld' of zo. Hij heeft duidelijk zelf nooit een potje FIFA gespeeld op de PlayStation van zijn zoon.

Een paar minuten eerder had ik mijn tweede doelpunt van de dag gemaakt, waardoor de Tigers nog maar met één punt voorstonden, want, nou ja, ik ben een doelpuntenmachine. Niemand hield het bij, maar ik maakte waarschijnlijk twee of drie keer zoveel doelpunten

als alle anderen. En ik was pas net twaalf. Ik hoorde nog niet eens in deze leeftijdsklasse te spelen. Het was ook niet alsof ik supergroot of volwassen was voor mijn leeftijd. Ik hoefde me nog niet te scheren en had nog absoluut geen borsthaar. Ik was zelfs een van de kleinste spelers in de divisie, zo dun en pezig als de nek van een haan. Maar ik kon geweldig schieten, maakte de creatiefste passes die je ooit zult zien en had moves die het internet niet aan zou kunnen.

Alle ouders stonden aan de zijlijn te juichen alsof het de wereldbekerfinale was. Nou ja, alle ouders behalve de mijne. Mijn moeder juichte ook zo, toen ze nog leefde. Dat was altijd best gênant, maar als ik heel eerlijk ben voelde het ook heel goed. Mijn vader stond wel aan de zijlijn, maar dan met zijn armen gekruist voor zijn borst, zoals hij altijd stond. Mijn vader was groot en sterk en bleek, met dik rood haar en handen zo groot als honkbalhandschoenen. Hij was zelf een sterspeler toen hij op school zat, maar dan in rugby. Een kale man die ik nog nooit had gezien probeerde met mijn vader te kletsen. De man had een wollen jas met knopen aan. Mijn vader leek niets door te hebben.

Ik wist dat hij graag naar me keek terwijl ik speelde, maar hij zei er nooit iets over. Zo was pap gewoon. Zonder mam moest hij heel veel werken om de rekeningen te kunnen betalen. Zijn hoofd zat altijd vol.

Oeps, omdat ik naar mijn vader keek miste ik een tackle. Billy Hood, onze linksachter, hield hun aanvaller tegen waardoor hij niet scoorde, maar Billy schopte de bal het veld over naar niemand. De Tigers hadden de bal meteen weer terug. Billy was snel en sterk en een goede verdediger,

maar de hond van de buren was beter met een bal dan hij.

Ik kreeg al snel een volgende kans. De bal werd rondgeschopt op het middenveld en het lukte me hem te onderscheppen. Ik nam een beetje afstand en keek wat mijn opties waren.

Ik stond halverwege het veld. Er stonden te veel verdedigers tussen mij en het doel in om zelf een poging te wagen. Ik passte naar mijn middenvelder, Dennis, en begon toen te rennen. 'Terug naar mij!' riep ik.

Dennis hoorde me en knalde de bal over het veld. In het strafschopgebied haalde ik hem in. Toen iemand me probeerde te tackelen, dook ik naar rechts en dribbelde om hem heen.

Toen stonden er nog maar twee verdedigers tussen mij en het doel. Ik twijfelde even of ik het gevecht met ze zou aangaan. Normaal gesproken had ik dat meteen gedaan, maar in het team van de Tigers zaten veel grote, snelle en heel goede spelers. We hadden bijna geen tijd meer en stonden nog een doelpunt achter, dus ik besloot het te proberen. Ik deed alsof ik naar links zou gaan en de eerste verdediger trapte erin. Toen dook ik nog een keer naar rechts en schoot om hem heen alsof hij niet eens bewoog. Toen moest ik nog van Ronnie Lewis af zien te komen, hun centrale verdediger en beste speler. Misschien was hij wel de beste van de hele regio. Hij was twee keer zo lang als ik, had al een snor en zag eruit alsof hij achttien was of zo.

Ronnie kwam recht op me af. Ik kon de bal niet gewoon om hem heen schoppen en gaan rennen. Daar was hij veel te snel voor. Ik danste met de bal, eerst de ene kant op, toen de andere, maar Ronnie bleef aan me plakken. Als ik hem

niet snel kon afschudden, zou ik ingesloten worden door de andere verdedigers. Ik besloot een nieuwe move uit te proberen.

Ik deed alsof ik bang was en draaide hem mijn rug toe, alsof ik de bal probeerde te beschermen tot iemand me te hulp zou schieten. Hij kwam meteen achter me aan en probeerde me te intimideren. Dat was precies wat ik wilde. Zodra hij dichtbij was, rolde ik de bal met de bovenkant van mijn voet naar achter, precies tussen zijn boomstambenen door, en draaide ik om hem heen. Een achterwaartse panna!

Ik had de bal weer terug en zag het open doel recht voor me. Net op het moment dat ik mijn been terugtrok om te schieten, liet Ronnie me van achteren struikelen. Ik viel hard tegen de grond en kreeg een mond vol gras.

Het was stom, gemeen spel. Mijn knieën en ellebogen begonnen te bloeden. Ik negeerde de pijn en duwde mezelf overeind terwijl de scheids op zijn fluit blies. Ik had kunnen blijven liggen, maar ik wilde niet dat Ronnie of wie dan ook dacht dat ze me op mijn kop konden zitten.

De scheids kwam aanrennen met een hand in de lucht. Ronnie kreeg een rode kaart en mijn team mocht een penalty nemen.

Alle ouders waren weer aan het schreeuwen. Toen ik naar mijn vader keek, zag ik wel iets in zijn gezicht, maar hij bewoog verder niet. Om de een of andere reden stond die kale man naast hem heel geïnteresseerd naar me te kijken. Alsof ik een dier in een dierentuin was.

‘Leo, neem jij hem maar!’ riep onze coach. ‘Het is het laatste schot van de wedstrijd!’

Ik stapte naar voren en legde de bal op de stip, op een plat stukje veld waar geen stenen lagen. Als ik scoorde, zouden we gelijkkomen en dan zouden we doorgaan in de verlenging. Het was gewoon een vriendschappelijk wedstrijdje voor de Tigers, omdat onze coaches elkaar kenden, maar voor ons was het heel belangrijk. En ik wilde ook gewoon een hattrick.

De keeper stond op en neer te dansen in het doel en in zijn handen te klappen, zoals de pro's dat doen. Ik zette een paar stappen naar achteren. Penalty's zijn makkelijk. Gewoon hoog in de bovenhoek knallen. Ik deed het zo vaak.

Mijn teamgenoten klopten me op mijn rug en ik liep terug naar het midden van het veld. Zodra de ouders stil werden, hoorde ik de vogels en het verkeer in de verte. Ik haalde diep adem en rook de sappige geur van gemaaid gras.

De scheids blies op zijn fluit. De keeper bleef stilstaan en hield zijn armen wijd. Ik rende naar voren, recht op de bal af. Ik leunde naar links en op het laatste moment schopte ik de bal hard naar rechts. Ik mikte op de rechterbovenhoek.

Het voelde goed. Die lekkere smak als je voet precies goed contact maakt met de bal. De keeper kwam niet eens in de buurt. Ik voelde een glimlach op mijn gezicht, want ik wist dat ik zojuist gelijkspel had gemaakt… Maar toen knalde de bal tegen de lat en stuiterde hij over het doel heen.

De scheids blies drie keer lang en hard op zijn fluit.

Game over.

Dagboeknotitie #2

Je gelooft nooit wie er op bezoek kwam

We woonden een kilometer van het voetbalveld. Pap liet me op weg naar huis altijd voorin naast hem zitten in onze oude Ford Ranger-pick-uptruck. Hij hield van die truck, maar hij maakte hem nooit schoon en het ding rook naar vieze sokken. Op het dashboard bewaarde hij een foto van mam en in het vakje lag een stapel cd's met klassieke rockmuziek. Ja, je leest het goed, de truck van mijn pa is zo oud dat hij een cd-speler heeft.

Mijn kleine zusje Genevieve zat op de achterbank een Disney-liedje te zingen. Op weg naar huis dronk ik limonade en knaagde ik op een mueslireep met chocoladestukjes erin. Ik bleef maar denken aan mijn gemiste penalty. Ik zag het in mijn gedachten keer op keer gebeuren en ik probeerde te zien wat er precies was misgegaan. Dat deed ik soms, want op die manier zou ik dezelfde fout niet nog een keer maken.

'Ik kan gewoon niet geloven dat ik de wedstrijd heb verloren,' zei ik.

Er stond een liedje aan van Bruce Springsteen, een gast van ongeveer negentig jaar oud die klonk als twee katten die met elkaar aan het vechten waren.

Pap zette de muziek zachter. 'Waar heb je het over, Leo?'

‘Die penalty.’

‘Je hebt toch twee doelpunten gescoord?’

‘Ja, maar het écht belangrijke punt heb ik gemist.’

‘Je team had überhaupt geen kans op een gelijkmaker gehad zonder jouw twee doelpunten. En je had het toch ook gewoon naar je zin tijdens de wedstrijd?’

‘Jawel, maar –’

‘Geen gemaar, jongen. Maak je geen zorgen om winnen of verliezen. Doe gewoon je best en zorg dat je het leuk hebt. Dat is het enige wat telt.’

Pap snapte er gewoon helemaal niets van. Winnen was niet het enige wat ertoe deed, dat wist ik heus wel, maar ik had gewoon echt een hekel aan verliezen. Ik kon er niets aan doen, zo was ik mijn hele leven al.

En pap snapte sowieso eigenlijk nergens iets van. Ook niet als ik op school in de problemen kwam. Maar dat maakte niet uit, want ik wist dat hij van ons hield en hij werkte hard om de rekeningen te betalen en te zorgen dat we altijd te eten hadden. Dus al snapte hij helemaal niets van voetbal (hij keek op tv alleen naar rugby en honkbal en hij had geen idee wat ‘buitenspel’ was, al had ik dat echt al honderd keer uitgelegd), voelde het toch nooit goed als hij een wedstrijd miste.

‘Wie was die man met dat gekke accent?’ vroeg Genevieve vanaf de achterbank.

Ginny was zes jaar oud, weigerde kleren te dragen waar geen eenhoorns of prinsessen op stonden, at alleen hamburgers, macaroni met kaas en spaghetti met gehaktballen en haar muzieksmaak was zowaar nog erger dan die van pap. Mam was muzieklerares geweest op school

en had mij alles geleerd over goede muziek. Ik had dus wél een goede muzieksmaak.

'Dat was een Engelsman die hier was om zijn zus te bezoeken,' zei pap. 'Zij woont in Columbus met haar familie en haar zoon speelt bij de Tigers.'

'Een Watman?' vroeg Ginny.

'Iemand uit Engeland. Dat is een land in Europa, veel ouder dan dat van ons. Zij hebben een koning en heel lang geleden kwamen de pelgrims –'

'Hebben ze ook een koningin?' gilde Ginny.

'Ze hebben ook een Éredivisie,' zei ik terwijl ik mijn zakje chips uit mijn tas haalde, 'en ze spelen het beste voetbal van de hele wereld.'

'Is dat zo?' vroeg pap met de stem die hij altijd gebruikt als hij niet echt aan het opletten was. Hij gebruikte die stem vooral als ik het had over games of over profvoetbal.

'Nou, in Spanje hebben ze Barcelona,' zei ik. 'PSG en Juventus en Bayern München zitten allemaal in andere divisies en zijn ook geweldige teams. Maar de Engelse Eredivisie is de beste.'

'Maar hebben ze nou een koningin?'

'Dat weet ik niet, schat,' zei pap. 'Volgens mij hebben ze een prinses die Kate heet.'

Ons dorpje was ongeveer zo groot als een bioscoopzaal. Pap zei dat er ongeveer twintigduizend mensen woonden, maar geloof me: er was nooit iets te doen en het voelde zo groot, of eigenlijk zo klein als een bioscoopzaal. Op een dinsdagmiddag. Tijdens een schooldag.

Maar het was oké. Ik had mijn toekomst al helemaal uitgestippeld. Zodra ik oud genoeg was, zou ik bij een

professioneel team gaan spelen. Dan zou ik de hele wereld over kunnen reizen en precies doen wat ik wilde: overdag voetbal spelen en 's avonds gamen. Mijn vrienden en ik zouden in een appartement wonen in een grote stad en we zouden altijd precies eten waar we zin in hadden.

Nu woonden we nog in een saaie wijk in een klein dorpje. Kleine huisjes met grijze muren, dicht op elkaar. Maar ik vond ons huis wel leuk. Ik woonde daar al mijn hele leven en ik maakte me zorgen omdat we er misschien niet konden blijven. Toen mam nog leefde, maakte ik me daar nooit zorgen over, want zij had goede arbeidsvoorwaarden. Ik wist niet precies wat dat betekende, maar ik wist dat we verzekerd waren en dus naar de dokter konden als dat nodig was. Pap was timmerman en hij had een eigen bedrijf, waardoor hij niet altijd genoeg werk had. Ik hoorde hem een keer aan tante Janice vertellen dat hij niet genoeg geld had om de rekeningen te betalen. Ik was bang dat we misschien zouden moeten verhuizen naar een flatje of zo.

Toen we thuiskwamen, trok ik snel wat anders aan en gaf ik Messi, mijn hagedis, te eten. Had ik al gezegd dat ik fan was van reptielen? Vooral giftige? Er zijn trouwens verschillende soorten giftige reptielen en amfibieën. Sommige dieren spuiten hun gif in hun prooi, meestal met een angel of door te bijten. Dat is dus een giftige aanval, maar er zijn ook reptielen die een giftige verdediging hebben. Roofdieren zouden dus vergiftigd worden als ze zo'n reptiel bijvoorbeeld opeten of aanraken. Zoals gifkikkers. Hun gif zit in hun huid, dus je moet ze niet aanraken. Ik wilde heel graag zo'n kikker als huisdier, maar pap zei dat ze te duur en te gevaarlijk waren. Ik

zei nog dat ze in gevangenschap niet echt giftig zijn. Wetenschappers weten niet precies waarom dat is, maar het heeft waarschijnlijk te maken met de voeding die ze in het wild vinden. Volgens mij geloofde pap mij én de wetenschappers niet.

Toen ik mijn voetbaltenue uit had, speelde ik even een potje FIFA op mijn PlayStation terwijl mijn zusje aan het dansen was in haar kamer en pap aan het rommelen was in de schuur. Mijn vriend Carlos kwam langs. Na de lunch gingen we naar het park om even een balletje te trappen met onze vrienden. Toen ik weer thuis was, oefende ik nog wat trucjes met de bal, tot het te donker werd.

Ja, ik speelde echt heel veel voetbal.

Het was niet alleen dat ik het spel heel leuk vond én dat ik er goed in was, het was meer dan dat. Als ik een bal bij mijn voet had, hoefde ik niet na te denken over mijn problemen op school en me geen zorgen te maken om pap en geldproblemen… Of na te denken over waarom mam zo jong was overleden.

Met een bal kon ik gewoon spelen en verder niets.

'Leo!' riep mijn zus, met haar hoofd om de hordeur heen. 'Je moet binnenkomen.'

'Waarom?'

'Je hebt bezoek.'

'Wie?'

'Die Engeland-man.'

'Wat wil hij dan?'

'Weet ik veel. Denk je dat hij die prinses kent?'

'Natuurlijk kent hij de prinses niet, Ginny. Koninginnen en prinsessen praten niet met gewone mensen.'

Het was bijna donker. Ik was een nieuwe move aan het oefenen en ik had geen zin om te stoppen. 'Ik kom er zo aan.'

'Pap zei dat je nu moet komen.'

'Kop dicht, Ginny.'

'Pap zegt dat je "kop dicht" niet mag zeggen.'

Ze keek boos en verdween het huis weer in. Ik negeerde wat ze had gezegd. Kort daarna kwam pap naar buiten, samen met die kale gast die ik eerder bij de wedstrijd had gezien. Zijn broek zat te strak bij zijn enkels en hij had weer die wollen jas aan. Dankzij de donkere kringen onder zijn ogen zag hij er moe uit en hij had een leren tas over zijn schouder hangen. Hij was net zo lang als pap, maar veel dunner en zelfs nog bleker. Mam was tenger en kort, net als ik en hoewel iedereen altijd zei dat we op elkaar leken, was mijn haar donkerblond en was haar huid veel donkerder dan de mijne. Mijn krullen had ik wel echt van haar.

De ogen van die Engelsman waren best intens en hij bleef maar naar me staren, net als tijdens de wedstrijd. Niet op een enge manier, maar meer alsof… hij me beoordeelde of zo.

'Leo,' zei pap met een rare klank in zijn stem, 'deze meneer wil graag kennis met je maken.'

'Hoi Leo,' zei de man terwijl hij zijn hand uitstak. 'Ik ben Philip Niles.'

Ik keek hem recht aan, zoals ik van pap had geleerd, liep naar hem toe en schudde hem de hand. Zijn handdruk was niet stevig, zoals die van pap en de binnenkant van zijn hand voelde plakkerig, alsof er jam op zat. 'Hoi,' zei ik.

‘Oefenen tot het donker is? Dan moet je wel echt van het spelletje houden, of niet?’

Zijn accent klonk alsof hij kiespijn had, waardoor hij van elk woord het laatste stukje moest inslikken.

‘Ja hoor,’ zei ik.

Ginny rolde met haar ogen. ‘Hij is vérliefd op voetbal, het is het enige waar hij ooit over praat… Behalve dan soms over reptielen en games.’

Ik vroeg me wel af wat die man precies kwam doen, maar ik maakte me er niet druk om en ging verder met de bal. Misschien was hij hier net in de buurt komen wonen en had hij een zoon van mijn leeftijd. Ik hield de bal een poosje hoog met mijn voeten en dijen, schopte hem daarna hoger voor een kopbal en ging weer door.

Philip en pap stonden nog steeds naar me te kijken.

‘Laat hem eens een truc zien,’ zei Ginny.

Ik liet de bal neerkomen en ving hem op met de binnenkant van mijn linkervoet, daar hield ik hem een tel vast zonder de bal ooit de grond te laten raken, wipte hem toen weer omhoog en zwiepte mijn been om de bal heen. Die truc heette ‘rondje om de wereld’ en was best lastig om te leren. Nou ja, in het begin was het lastig. Nu was het simpel. Ik deed de truc vijf keer achter elkaar, schopte de bal toen nog hoger, bukte voorover en ving hem op tussen mijn schouderbladen.

‘Heel indrukwekkend,’ zei Philip. ‘Waar heb je dat geleerd?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘YouTube of zo.’ Na nog wat trucjes zag ik hem een blik wisselen met pap. Ik begon het irritant te vinden. Wie was deze gast? Weer een leraar van

een of andere privéschool die mij aan wilde nemen?

'Ginny,' zei pap, 'zou je heel even binnen willen gaan spelen?'

Hij had nog steeds die vreemde klank in zijn stem. Dat vond ik ook irritant.

'Waarom?' vroeg ze.

'Omdat ik het vraag, schatje. Je mag even op een scherm.'

Ginny sprong op en rende naar binnen voordat pap zich kon bedenken. Hij en Philip bleven samen staan. Toen liepen ze naar het kapotte picknicktafeltje in de achtertuin en gingen daar zitten.

'Kom je even, Leo?' vroeg pap.

Inmiddels had ik wel door dat er iets geks aan de hand was. Maar wat had het met mij te maken? Ik ving de bal op, liep ermee naar het tafeltje en ging zitten.

'Leo, deze meneer… Philip… is een talentscout uit Londen, in Engeland.'

Ik knipperde met mijn ogen.

Dat was niet wat ik had verwacht.

Pap ging door. 'Een voetbaltalentscout, om precies te zijn.'

'Dat snapte ik al.'

Philip leunde voorover en vouwde zijn handen over elkaar op het blad van de picknicktafel, zoals volwassenen altijd doen als ze iets serieus te zeggen hebben.

'Weet je wat een talentscout doet, Leo?'

'Soort van. Niet echt.'

'Heb je ooit gehoord van de London Dragons Football Club?'

'Bedoel je London Dragons FC?'

‘Yep, die.’

‘Ja, natuurlijk. Zij spelen in de Eredivisie.’

‘En ik werk voor ze. Ik zoek jong talent. Mijn baan is om de wereld over te reizen en te speuren naar nieuwe spelers die goed bij het jeugdprogramma van de Dragons zouden passen.’

Ik knipperde nog een paar keer. Sterker nog: ik kon niet meer ophouden met knipperen.

‘In Amerika?’

Een klein glimlachje verscheen op Philips gezicht. ‘Nou, nee, eigenlijk niet. We zoeken hier nooit. Niet naar spelers van jouw leeftijd… Maar ik was toevallig in de buurt omdat ik op bezoek ging bij mijn zus. Zij nodigde me uit om naar de wedstrijd van haar zoon te komen kijken. Ik zag jou spelen en ik moet toegeven dat ik erg onder de indruk was.’

Mijn stem kwam eruit als zacht gefluister. ‘Echt waar?’

‘Je hebt echt talent, Leo.’

‘Maar ik ben zo… Er zijn veel grotere en snellere kinderen.’

Hij lachte. ‘Soms zijn de beste spelers van de wereld juist de kleinste spelers op het veld. Maradona was niet lang. Messi is mini. En daardoor valt jouw talent juist nog meer op. Wat ik vandaag zag, was dat jij de beste speler was in een groep van alleen maar oudere, sterkere jongens. En dan ook nog eens de beste spelers in de provincie!’

‘De Columbus Tigers zijn het beste rondreizende team in Ohio,’ zei pap, wat me verraste. Ik had niet het idee dat hij daar ook maar iets van wist.

‘En een van de hoogstgeplaatste teams van het land,’ voegde Philip eraan toe.

‘O,’ zei ik, ‘is dat zo?’

Even was het stil, toen zei pap tegen Philip: ‘Weet jij dit al nadat je één wedstrijd hebt gezien?’

Hij grijnsde naar pap en toen zei Philip: ‘Jij bent een timmerman. Zie jij meteen of iets een goed of een slecht stuk hout is?’

‘Binnen twee tellen.’

‘Voetbal is mijn werk en ik ben heel goed in mijn werk. Ik reis over de hele wereld en overal zoek ik jonge spelers die opvallen. Ik kan niet altijd voorspellen hoe het zal uitpakken; ik weet tenslotte niet hoe een speler is als hij ouder wordt en of hij het doorzettingsvermogen heeft om succesvol te worden in professioneel voetbal… Of misschien zelfs aangenomen zal worden bij de Academie… Maar ik herken talent als ik het zie.’

Pap knikte terwijl Philip zijn jas dichtknoopte. Het begon fris te worden.

‘Leo, jouw pa en ik hebben het ergens over gehad en we wilden het samen aan jou voorleggen.’

‘Wat dan?’ Ik keek naar pap.

Hij knikte, waardoor ik wist dat hij dit, wat het ook was, goedvond.

Philip ging door. ‘Wist je dat alle topclubs, ook de Dragons, jeugdacademies hebben waar ze nieuwe spelers trainen?’

‘Soort van,’ zei ik.

‘Messi en Iniesta en Xavi Hernández zijn bijvoorbeeld allemaal begonnen bij de jeugdacademie van Barcelona. Heel veel spelers beginnen zo. Ik moet er wel bij zeggen: de meeste spelers die aan een training in een academie

beginnen, maken die nooit af. Het is een enorm zware opgave om profvoetballer te worden. Er is veel meer voor nodig dan alleen talent. Maar zo'n academie is wel een perfecte plek om te beginnen.'

Toen ik naar pap keek, zag ik een trotse glimlach op zijn gezicht, maar in zijn ogen zag ik een droevige blik die ik niet helemaal begreep. Misschien wenste hij dat mam hierbij kon zijn.

'De Dragons houden elke zomer een jeugdkamp op onze trainingsbasis in Londen,' zei Philip. 'Elk jaar worden een paar spelers uitgenodigd om daaraan mee te doen. Het kamp duurt een maand en we gebruiken het om te bepalen welke spelers er vervolgens door mogen met het jeugdprogramma. Dat noemen wij de Academie.'

Ik zat heel stil. Ik durfde nauwelijks adem te halen en ik vroeg me af of ik misschien in slaap was gevallen en dit allemaal een droom was.

'Ik denk dat jij een kans hebt om bij de Academie gevraagd te worden, Leo. We hebben nog een paar open plekken. Ik ben vanavond naar jouw huis gekomen om te vragen of je naar ons zomerkamp wilt komen.'

Oorspronkelijke titel: *The Academy*
Verschenen bij Sourcebooks Young Readers, een imprint van Sourcebooks Kids
© 2022, 2025 T.Z. Layton, Published by special arrangement with Gryphon-Works LLC. in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency

Voor deze uitgave:
© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaler: Peter Nilsson
Omslagafbeelding en illustraties: Sourcebooks, Robert Ball
Omslagontwerp: Bert Holtkamp
Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8340 9
ISBN e-book 978 90 261 8601 1
NUR 282, 283